

Hanneke Klopper

bestuursvoorzitter Zelfstandige Klinieken Nederland



RETOUR DE PARIS, NU NOG MET ELKAAR DE GRENS OVER

Als bestuurder vind ik het inspirerend om over de landsgrenzen te kijken hoe andere landen hun zorg hebben georganiseerd. Zeker als je realiseert dat de demografische ontwikkelingen in Europese landen elkaar niet veel ontlopen; veel vergrijzing, lage geboortecijfers. Ik las dat tegen 2050 ongeveer 30% van de Europeanen ouder is dan 65 jaar. Kortom, als je kijkt naar zorg en welzijn dan staan we voor ongeveer dezelfde uitdagingen.

Aan de bak

Het betekent dat we allemaal, in meer of mindere mate, moeten transformeren. We moeten aan de spreekwoordelijke bak om voor onze gezamenlijke uitdaging een oplossing te vinden. Met als gegeven, een groeiende zorgvraag en beperkt beschikbare arbeid. Die uitdaging zien we in Nederland over de volle breedte; huisartsenzorg, geestelijke gezondheidszorg, ouderenzorg en medisch-specialistische zorg. De eerste stappen om deze uitdaging te tackelen worden al gezet. Niet voor niets maken we in het recente Aanvullend Zorg- en Welzijnsakkoord de beweging naar 'de voorkant'.

Een open mind

Transformeren kan alleen als we kritisch naar onszelf durven te kijken. Wat doen we goed, wat zouden we beter kunnen doen? Ik denk dat hierbij cruciaal is dat bestuurders een open mind hebben, verbinding zoeken en over hun eigen schaduw heen durven stappen. Zij dragen immers de verantwoordelijkheid voor de beweging die we met elkaar moeten maken. Het kan zomaar zijn dat datgene waar we ons ongemakkelijk bij voelen in onze eigen organisaties aangepakt moet worden. Juist van bestuurders mogen we verwachten dat zij boven de materie uit kunnen stijgen en de juiste beslissingen nemen. Die verder gaan dan de eigen belangen.

Ongemakkelijke kanten

Voor de ongemakkelijke kanten van klinieken hoeven we de laatste tijd niet ver te zoeken; deze zijn inmiddels wijd verspreid. De toch grotendeels negatieve beeldvorming over zelfstandige klinieken heeft zijn weg gevonden naar de media en de Tweede Kamer. Die beeldvorming gedijt goed in onze maatschappij anno 2026. De grootsprakige over-drijver vindt helaas meer gehoor dan de wetenschapper die de zaken feitelijk onderbouwt. Hiervoor moeten klinieken ook bij zichzelf te rade gaan. Klinieken leveren een belangrijke bijdrage aan de zorg, er wordt in het veld goed samen-

gewerkt, maar toch slagen we er niet in die verhalen voldoende te laten landen.

Op de barricade

Het thema van deze inspiratiereis was 'vernieuwen en verbinden'. Dat heb ik ook ervaren; er was verbinding en er was nieuwsgierigheid, belangstelling om meer over de ander te weten komen. Dat heeft mij geholpen om de mooie verhalen over klinieken over te brengen bij mijn reisgenoten. Maar, eerlijk is eerlijk, ik had wel af en toe het gevoel dat ik op de barricade moest gaan staan. Mea culpa, want als bestuurder van een klinieketen die goed samenwerkt met huisartsen en lokale ziekenhuizen in de regio, had ik wellicht meer oog moeten hebben voor onze 'collectieve schaduw'.

Geruisloze grensovergangen

De ontmoetingen tijdens deze reis waren dus heel belangrijk en ik heb bijzondere inzichten opgedaan. Het grootste inzicht was dat we nog kunnen leren van de geruisloze grensovergangen van de Eurostar trein. We zullen toch écht met elkaar de grens over moeten. De zelfstandige klinieken zullen daar nog heel hard aan moeten werken en ik hoop dat mijn collega-bestuurders dezelfde inzet zullen plegen. Dat zijn we aan elkaar én aan de patiënten verplicht. ◦

“Transformeren kan alleen als we kritisch naar onszelf durven te kijken. Wat doen we goed, wat zouden we beter kunnen doen?”

